

“... LA PAU CONÈIXER MAI NO POGUERÀ... QUI LA GUERRA PRIMER NO PROVARÀ ...”

El significat és a bastança clar. Són al contrari la formulació del concepte i l'afirmació així categòrica que deixen més de un dubte, són difícilment indivisibles de les persones que tinguin un mínim de bon sentit i de consciència.

En efecte, aquesta manera de diure, presa en la sua materialitat, deixaria entendre que fins dels orígens del gènere humà les guerres hi són sempre estades, i insinua que la guerra és quasi una necessitat o que l'home sigui nat ja en guerra, i que solament després, i per conseqüència, és nada la pau.

Esperem que no s'arribi mai a descobrir que aquesta és una realitat o que sigui verament una veritat històrica absoluta.

Però, en qualqui manera, és una realitat i recordem tots que en la història que mos ensenyaven en les escoles se parlava més de tot de guerres entre els pòpuls.

Però pensant a aquesta manera de diure, el dilema resta. Si

volem desdramatitzar la cosa, podem quasi aplicar a aquest problema l'antic dilema que s'és sempre resumit en la demana, si és nat primer l'ou o la gallina?!

No volem destorbar els grans pensadors o filòsofs, que d'altra part, com sempre, són discordants i són uns per una cosa i els altres per l'altra. Crec que, de totes maneres, qualsevol sigui la motivació o millor els interessos que porten a fer les guerres, podem i tenim de arribar a una única conclusió: sigui com sigui, les guerres porten i causen solament distruccions, degradació humana i misèria. I la cosa pitjor és que a pagar són sempre els més dèbils, sense que la gran part de la humanitat se'n vergonyi, i produeixen al màxim aquell escàndol estèril i fonamentalment hipòcrita que provoquen els reportatges que quotidianament veiem als jornals i en televisió. De fet l'experiència terrible i negativa i sempre devastant que els hòmens han fet en sèculs de

història de guerres que han portat solament drames, no ha dit o ensenyat res als governants i als potents de la terra sobre la iniquitat i la inutilitat de les guerres, també perquè per ells lo que compta són los interessos econòmics i personals i sobretot perquè a ells, vagi com vagi, li va sempre bé o segurament no paguen sinó en mínima part.

Aquestes són algunes de les numerosos consideracions i reflexions, prevalentment amargantes, que se podem fer sobre aquest tema, i que cada u de nosaltros pugueriva i tengueriva de fer freqüentment, aplicant després les conclusions a la pròpia vida i a la vida de cada dia, també en les petites coses i per les petites situacions, que són, a la fi, el primer pas, per la nostra consciència, per acceptar o tolerar o no considerar així immorals i inadmissibles les guerres, petites o grans que siguin.

Vito Loy